

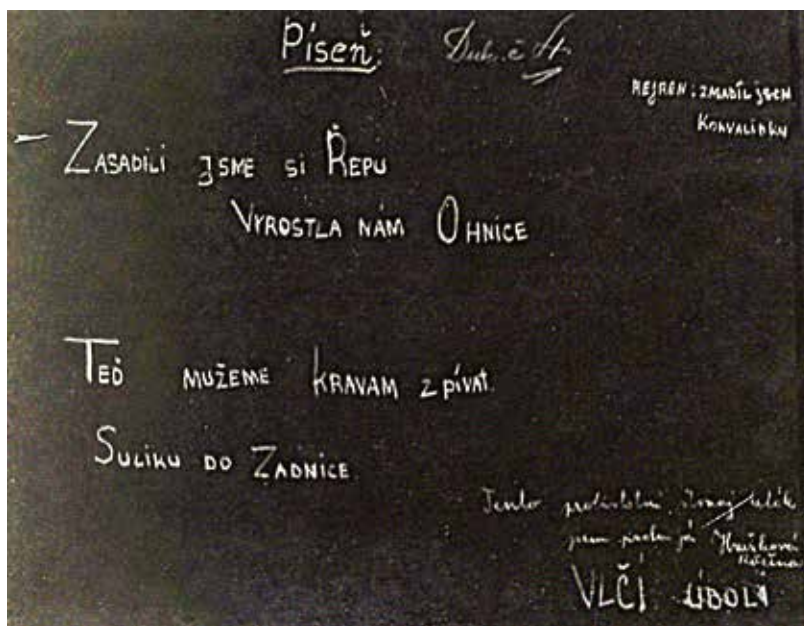
„Vlčí údolí“ na Krnovsku

Letáková akce tří mladých žen v letech 1951 až 1952

DANIEL BĚLOUŠEK

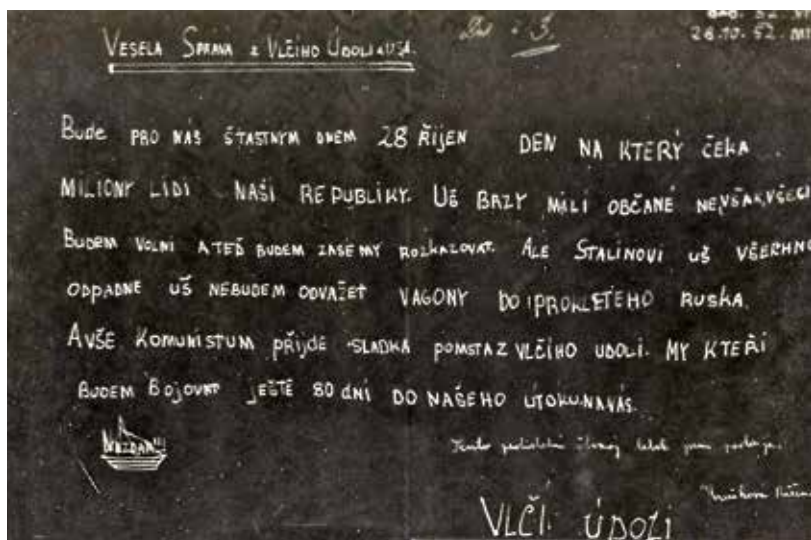
Období od mocenského převratu v únoru 1948 až do Stalinovy smrti v březnu 1953 lze považovat za éru nejotevřenějšího státního teroru v Československu, organizovaného Komunistickou stranou Československa (KSČ) a zajišťovaného rozsáhlým a všemocným bezpečnostním aparátem. Komunistický režim selektivně i systematicky likvidoval celé sociální skupiny obyvatelstva (lze vzpomenout například na selský stav, živnostníky a další podnikatele) a brutálně potlačoval jakékoliv projevy nesouhlasu. V této atmosféře plné strachu se v letech 1951 až 1952 našla v Lichnově na Krnovsku trojice mladých žen, které se rozhodly formou výhrůžných dopisů a letáků podepsaných jako „Vlčí údolí“ vyjádřit svůj odpor proti vládnoucímu režimu. Iniciátorkou celé akce byla tehdy devatenáctiletá Růžena Hrušková, k níž se později přidaly její dvě kamarádky, dvacetiletá Olga Janošcová a sedmnáctiletá Helena Dostálová. Odvážné aktivity těchto žen, které rozčeřily stojaté vody na Krnovsku, by neměly zůstat zapomenuty.

Výroba tzv. ilegálních tiskovin patřila po komunistickém puči v únoru 1948 k nejrozšířenějším projevům spontánního občanského odporu. Obvykle se jednalo o jednoduché letáky, zhotovené na cyklostylu, napsané na psacím stroji, případně jen rukou. Měly nejrůznější obsah, většinou však šlo o prodemokratické a protikomunistické výzvy odkazující například na dílo prezidenta T. G. Masaryka, obsahující požadavek na uspořádání svobodných voleb v Československu pod patronací OSN apod. Autoři těchto tiskovin byli často mladí lidé, které Státní bezpečnost (StB) vypátrala bez větších obtíží. Už v roce 1948 se proto konaly desítky „letákových“ soudních procesů. Mnoho z těch, kteří se podíleli na výrobě a distribuci protikomunistických materiálů, však zůstalo neodhaleno. Pokud své letáky vůbec podepsali, použili většinou pseudonymy nebo názvy odbojových skupin, které mívaly jednoho nebo jen několik málo členů. V řadě případů byla také perzekuce

Jeden z protikomunistických letáků tzv. skupiny Vlčí údolí. Letáky měly různou formu, tento dostal podobu sarkastických veršů. Suliko (v překladu dušička) je zlidovělá gruzínská píseň oblíbená Stalinem. Za pozornost stojí hlavička „Důkaz č. 4“ a vpravo dole podepsané příznání Růženy Hruškové „Tento protistátní štvavý leták jsem psala já, Hrušková Růžena“.

Foto: ABS

Veselá zpráva z Vlčího údolí, další z protikomunistických letáků zadržovaných StB. Dole opět nechýbí příznání R. Hruškové.

Foto: ABS

Jan Hruška v roce 1952

Foto: ABS

za rozšiřování letáků pro protirežimní aktivisty jejich prvním kontaktem s československým bezpečnostním a represivním aparátem a udělené nepodmíněné tresty se pohybovaly nejčastěji od šesti do deseti let odnětí svobody. V novodobé historiografii je tato oblast odporu proti komunistu jako celek dosud poměrně málo zmapována, což souvisí také s někdy obtížnější interpretací dochovaných archivních pramenů, neboť činnost některých odbojových skupin byla částečně či zcela vyprovokovaná StB.¹

Falešná stopa

Od konce roku 1951 do srpna 1952 znamenala StB na veřejných místech v obci Lichnov v okrese Krnov opakovaný výskyt protikomunistických letáků, které byly podepsány „Vlčí údolí“, „Partyzáni z Vlčího údolí“, případně „Vlkodlak“. V rámci „agenturního rozpracování“ a aktivizace tzv. důvěrnické sítě se příslušníci

StB v Krnově, strážmistr František Klepáč, obrátil začátkem prosince 1951 na svého známého Radomila Cigánka, který pracoval jako slévač v n. p. Strojovnit v Krnově, s dotazem, zda někdy slyšel o „Vlčím údolí“, a ukázal mu výpisky z nalezených letáků. Cigánek označil za možné pisatele své kamarády Vladimíra Hlisnikovského, Stanislava Charváta a Jana Hrušku a zároveň navrhl, že dobrá příležitost, jak od trojice mužů zjistit podrobnosti, je s nimi popít – strážmistr Klepáč mu proto přislíbil nějaký alkohol. Cigánek se se svými známými skutečně několikrát setkal a popíjel s nimi v bytech a pohostinstvích. Na schůzce 11. prosince 1952 oznámil Klepáčovi jako výsledek svého šetření, že letáky „Vlčího údolí“ byly psány v bytě Hlisnikovského a Charváta v Krnově. Ti je poté odvezli do Lichnova a předali Hruškově, který je měl vložit do konve od mléka na místním statku Jednotného zemědělského družstva (JZD), kde

byly opravdu nalezeny. Hlisnikovský, Charvát a Hruška byli zadrženi koncem prosince 1951. Cigánek se z obavy před možnou mstou ze strany zatčených kamarádů domluvil s Klepáčem, že raději změní své působiště, a aby nebyl tolik na očích, přesune se na pár dní ke své tetě do Smolkova u Opavy. Ve svém „úkrytu“ zůstal do 28. prosince 1951 a po návratu do Lichnova v okruhu svých známých rozhlašoval, že byl také zadržen a po vyšetření byl propuštěn na svobodu. Začátkem ledna 1952 však strážmistr Klepáč Cigánkovi ukázal další leták „Vlčího údolí“. Cigánek se zpočátku snažil mlžit a argumentoval tím, že jej musel psát někdo z okruhu vazebně stíhané trojice, aby tím dokázal jejich nevinu. Později však přiznal, že si informace o zapojení Hlisnikovského, Charváta a Hrušky do „Vlčího údolí“ vymyslel.²

Falešná stopa, kterou Cigánek poskytl StB, nakonec nepřímou vedla k odhalení skutečných autorů

1 Srov. VEBER, Václav: *Třetí odboj. ČSR v letech 1948–1953*. Univerzita Pardubice, Pardubice 2014, s. 128–147; KAPLAN, Karel – VÁCHOVÁ, Jana (eds.): *Letáky 1948*. ÚSD AV ČR, Praha 1994; TITÍŽ: *Letáky 1949*. ÚSD AV ČR, Praha 1994.

2 *Archiv bezpečnostních složek* (dále jen ABS), f. Vyšetřovací spisy – Ostrava (OV-V), vyšetřovací spis a. č. V-293 OV, operativní podsvazek, protokol o výslechu Radomila Cigánka z 3. 1. 1952.

Růžena Hrušková (roz. Klimšová, na fotografii vlevo) se narodila 27. června 1933 ve Václavovicích, okres Frýdek-Místek. Po ukončení obecné školy zůstala v domácnosti u svých rodičů. Provdala se za dělníka Vladimíra Hrušku, se kterým měla v době svého zatčení dvě děti: dvouletou Libuši a pětiměsíčního Vladimíra. Politicky nebyla organizována.

Olga Janošková (roz. Klimasová, na fotografii vpravo) se narodila 5. prosince 1931 v Petřvaldě, okres Karviná. Po ukončení obecné a měšťanské školy byla zaměstnána jako prodavačka, působila také jako kancelářská síla na Dole Stalin I v Hrušově. Provdala se za dělníka Josefa Janošce, se kterým měla v době svého zatčení šestnáctiměsíčního syna Josefa. Od roku 1948 byla členkou KSČ.

Foto: ABS

protikomunistických letáků „Vlčího údolí“. Souviselo to s osobou Jana Hrušky a především s jeho ambicemi uplatnit se v bezpečnostních složkách komunistického režimu. Jan Hruška totiž v polovině roku 1951 podal žádost o přijetí ke Sboru národní bezpečnosti (SNB), které však nebylo vyhověno – jednak proto, že dosud neabsolvoval vojenskou prezenční službu, a jednak pro jeho tzv. nevhodné chování. Podle zjištění StB se často opíjel s lidmi, kteří neměli „kladný poměr k socializaci vesnice“. Zatčení a pobyt ve vazební věznici jím značně otrásl. Ještě během svého pobytu ve vazbě napsal počátkem ledna 1952 dopis na Ministerstvo národní bezpečnosti (MNB), kde uvedl: *Žádám, aby mi byla dána důvěra spolupracovati se Státní bezpečností. Úkoly, které mi budou svěřeny, budu plnit podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, abych byl opravdu platným členem vůči společnosti.*³ Začátkem května 1952 Hruška skutečně podepsal smlouvu spolupráce s StB a přijal krycí jméno „Jaruš“.

Zatčení a vyšetřování

Možnost osvědčit se jako spolupracovník StB se Janu Hruškovi naskytla v srpnu 1952. Tehdy si všiml, že se jeho švagrové Růženě Hruškové vrátil dopis, který byl původně odeslán na adresu Heleny Dostálové na Slovensko. Hruška věděl, že švagrová se s Dostálovou přátelí, a bylo mu podezřelé, že často cestuje mimo Lichnov neznámo kam. Využil její nepřítomnosti, vnikl do bytu a objevil dopis, v němž Hrušková psala, že pokračuje v činnosti „Vlčího údolí“. Kromě dopisu našel neodeslanou pohlednici určenou Dostálové a podepsanou zkratkou „Vlčího údolí“ – V. Ú. Hruška neprodleně předal oba dokumenty strážmistru Klepáčovi, svému „řídícímu orgánu“, který k tomu lakonicky poznamenal: *Spolupracovník byl částečně rozmrzen tím, že pisatelem je jeho švagrová, a měl obavy, že tato skutečnost bude mít pro něj nepříznivé následky. Pak si ale řekl, že ať je pachatelem kdokoliv, on se bude snažiti zjistiti všechny poznatky k odhalení*

*celé skupiny.*⁴ Na základě uvedených informací provedly 9. září 1952 bezpečnostní orgány v bytě jeho švagrové, v době, kdy byla pryč, domovní prohlídku. Po jejich odchodu se do bytu vrátil také Hruška, který o své iniciativní akci podal podrobnou zprávu příslušníkovi StB v Krnově strážmistru Miroslavu Štefkovi. Uvedl, že při prohlídce našel osm až deset plakátů protistátního obsahu, velký poznámkový sešit s různými hesly, svazek čistého balicího papíru a lahvičku zeleného inkoustu: *Ježto jsem se domníval, že bezpečnostní orgánové toto úmyslně zanechali v bytě mé švagrové, nechal jsem toto na místě, kde to všechno leželo, a odešel jsem z jejího bytu, a jen jsem tak učinil, za malou chvíli se švagrová vrátila z Krnova.*⁵

Dne 11. září 1952 byla Růžena Hrušková zatčena a putovala do vazební věznice velitelství StB v Ostravě. Vyšetřovateli přiznala, že vyráběla a rozšiřovala letáky zaměřené proti JZD, členům místního národního výboru (MNV), funkcionářům KSČ a proti socializaci vesnice. Uvedla,

3 Tamtéž, f. Svazky tajných spolupracovníků (MV-TS), svazek a. č. 830065 MV, dopis adresovaný MNB ze 7. 1. 1952.

4 ABS, f. OV-V, vyšetřovací spis a. č. V-293 OV, operativní podsvazek, zpráva z 23. 8. 1952.

5 Tamtéž, operativní podsvazek, zpráva z 9. 9. 1952.

že do této činnosti zasvětila také svoji kamarádku Olgou Janošcovou, která s jejím jednáním souhlasila. V prosinci 1951 obě vyrobily osm letáků, které vložily do prázdných konví od mléka patřících JZD v Lichnově. Ke dvojici zakladatelek skupiny „Vlčí údolí“ se v červnu 1952 přidala další kamarádka Hruškové Helena Dostálová. Společně rozšiřovaly na veřejných místech v Lichnově letáky vyrobené na výkresových papírech. Hrušková při výslechu doplnila, že v prosinci 1951 ještě sama z vlastní iniciativy rozeslala anonymní výhrůžné letáky s názvem „Výzva“ na adresu MNV v Lichnově a úřadovnu StB v Krnově. K motivům svého jednání uvedla: *Musím doznat, že těmito dopisy, hlavně jejich obsahem, chtěla jsem narušit chod lidosprávy a státního úřadu, neboť jsem jim vyhrožovala, aby propustili zajištěné tzv. nevinné osoby. V obsahu dopisu, pokud si pamatuji, jsem uváděla, že budou poslání ze zmíněných úřadů někteří na věčnost dříve, než přijdou osvoboditelé Američané.*⁶

Olga Janošcová byla zatčena dne 5. září 1952, její výpověď však byla zaprotokolována až koncem měsíce. Při výslechu se k činnosti v rámci „Vlčího údolí“ plně přihlásila. *Doznávám, že v letácích jsme vyhrožovaly trestem smrti oběšením funkcionářům KSČ, JZD a lidosprávy, a to tím, abychom je zastrašily před budováním socializace na vesnici. Doznávám, že v dalších letácích jsme znevažovaly a snižovaly vážnost vládních činitelů našeho zřízení a vládních činitelů Sovětského svazu.*⁷

V den, kdy byla zatčena Olga Janošcová, došlo také k zadržení mladistvé Heleny Dostálové, která byla umístěna stejně jako její kamarádky do vazební věznice velitelství StB v Ostravě. Vyšetřovatelům přiznala, že se v červnu 1952 seznámila s Růžnou Hruškovou, která se jí svěřila s tím, že společně s Olgou Janošcovou vyrábí

Helena Dostálová se narodila 13. ledna 1935 v Rašově, okres Velká Bytča. Po ukončení obecné a měšťanské školy nastoupila v roce 1950 jako formovačka do továrny MOP v Lichnově, pak přešla do továrny Karnola v Krnově, kde pracovala až do svého zatčení. Politicky nebyla organizována. Foto: ABS

a rozšiřuje protikomunistické letáky. Dostálová se k jejich akcím rozhodla přidat. Sama vyrobila a rozšířila nejméně tři typy těchto letáků. Při výslechu uvedla, že letáky zhotovila na výkresovém papíře za použití barevného inkoustu. Na všechny připsala označení „Vlčí údolí“ a následně je rozhodla na veřejných místech v Lichnově, kde je našly bezpečnostními orgány. K obsahu materiálů Dostálová upřesnila: *Doznávám, že leták „OBČANÉ“ pojednával blížící se státní zvrat, a leták nadepsaný „POZOR – nařízení SSSR“ pojednával výhrůžky trestem smrti funkcionářům KSČ, kde byla ještě vymalovaná šibenice. Třetí druh letáků byl nadepsán „Vážení soudruzi“.*⁸

Čtvrtého října 1952 podala Státní prokuratura Brno trestní oznámení na trojici mladých žen pro spáchání trestného činu sdruzování proti republice. K vypracování obžaloby došlo 25. listopadu téhož roku. V rámci vyšetřování bylo vyslechnuto i několik funkcionářů MNV a členů KSČ z Lichnova, kteří byli v letácích skupiny „Vlčí údolí“ explicitně zmíněni. Svědci Josef Holeksa, Terezie Sýkorová a Jiřina Mintělová shodně uvedli, že nalezené letáky vyvolaly značný rozruch a obavy – vznikly kvůli nim bezpečnostní hlídky z řad členů JZD a KSČ, které měly během žní zabránit zapálení budov a stohů JZD, případně dalším blíže neupřesněným teroristickým akcím. Jiřina Mintělová, proti níž byl jeden leták „Vlčího údolí“ přímo zaměřen, uved-

la, že v době, kdy se materiál s jejím jménem objevil na veřejnosti, měla nastoupit do zaměstnání na MNV v Lichnově. Její manžel ji pak musel delší dobu přemlouvat, aby toto místo neodmítla. Mintělová k atmosféře, kterou letáky „Vlčího údolí“ vytvořily, poznamenala: *Někteří soudruzi, kteří byli jmenováni ve štvavých letácích, po jejich rozšíření v Lichnově složili funkce z obavy o svůj život. Jiní soudruzi se báli chodit pozdě večer po ulicích, a když byli nuceni v pozdních hodinách někam jít, vždy šli středem cesty.*⁹

Soud

Krajský soud v Ostravě případ „Růžena Hrušková a spol.“ projednával 14. ledna 1953 za předsednictví soudce JUDr. Josefa Grebeníčka. V průběhu hlavního líčení všechny tři obviněné potvrdzovaly své výpovědi z průběhu administrativního řízení. Růžena Hrušková nad rámec svých dřívějších vyjádření dodala, že k názvu „Vlčí údolí“ ji inspiroval slovenský

6 Tamtéž, sv. č. 1, protokol o výslechu Růženy Hruškové z 16. 9. 1952.

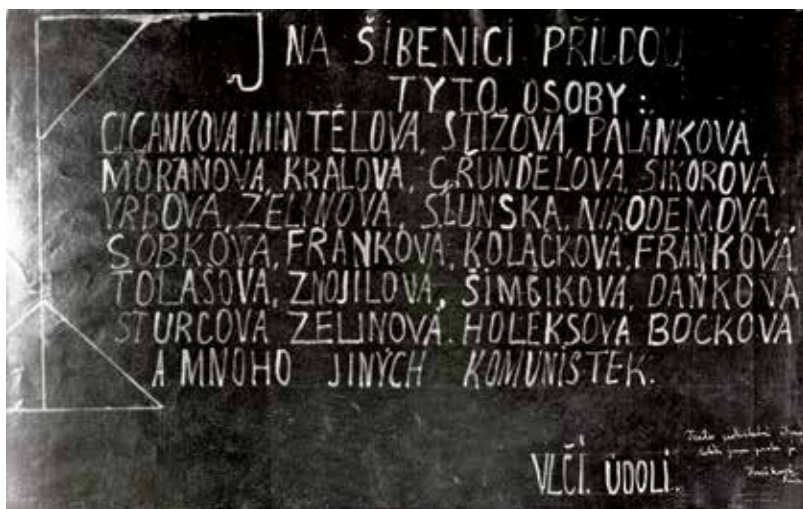
7 Tamtéž, sv. č. 1, protokol o výslechu Olgy Janošcové z 25. 9. 1952.

8 Tamtéž, sv. č. 1, protokol o výslechu Heleny Dostálové z 25. 9. 1952.

9 Tamtéž, sv. č. 3, protokol o výslechu Jiřiny Mintělové z 29. 9. 1952.

film *Vlčie diery* režiséra Paľa Bielika z roku 1948.¹⁰ Soud tři mladé ženy uznal vinnými podle § 79 trestního zákona ze spáchání trestného činu sdružování proti republice a odsoudil je k nepodmíněnému trestu odnětí svobody – hlavní iniciátorku Růženu Hruškovou ve výši tří let, Olgu Janošcovou na dva roky a Helenu Dostálovou na čtrnáct měsíců. Dále bylo všem odsouzeným uloženo podle § 68 a § 72 odst. 1 trestního řádu uhradit část nákladů soudního řízení. K relativně nízkým trestům přispělo doznání všech tří obviněných, dosavadní bezúhonnost a také věk, v jednom případě mladistvé a ve dvou případech blížký věku mladistvých. Poměrně shovívavě soud vyhodnotil také společenskou nebezpečnost „Vlčího údolí“: *Je sice pravdou, že obsah letáků byl značně pobuřující a do jisté míry i způsobil mezi funkcionáři obavy, ale tato metoda dnes již je překonána daleko rafinovanější činností našich třídních nepřátel a jenom malá část neuvědomělých osob se dá ještě nějakou primitivní letákovou akcí odradit od plnění svých budovatelských úkolů. Na vesnici však se teprve rodí noví lidé socialistického typu, a proto mnohde takováto činnost nachází živnou půdu, což se odráží právě při budování JZD.*¹¹

Žádná z trojice odsouzených žen ani státní prokurátor nepodali proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě odvolání. Rozsudek prvoinstančního soudu se tak stal pravomocným. Z výkonu trestu Olgy Janošcové se dochoval zajímavý archivní dokument. Jedná se o zprávu, již podala v březnu 1953 StB v Jičíně odsouzená Marie Vachalová, která byla v lednu téhož roku v cele společně s Růženu Hruškovou. Nahlásila, že jí Hrušková měla vykládat něco o tom, že byla v Americe, odkud prý dostala zlato a dolary na protikomunistickou propagandu. V průběhu zatýkání měla

Některé z letáků „Vlčího údolí“ volily výhrůžnější rétoriku. Stojí také za pozornost, že pisatelky zde hrozí šibenici pouze ženám-komunistkám. Foto: ABS

využít nepozornosti orgánů SNB a ukrýt další letáky ve sklepech do dvířek u komína. Vachalová dále uvedla, že Hrušková se jí měla svěřit s tím, že má u své babičky ukryté dolary a její rodiče tajně přechovávají vysílačku.¹² Udání Marie Vachalové však nebylo dále prošetřováno, protože bezpečnostní orgány nepřikládaly těmto informacím žádný význam.

V důsledku amnestie prezidenta republiky z května 1953 a po uplynutí poloviny uloženého trestu byly v druhé polovině tohoto roku všechny tři odsouzené ženy z vězení podmínečně propuštěny. Jako poslední z trojice se dostala na svobodu Růžena Hrušková, a to v prosinci 1953. Další životní osudy našich protagonistek zůstávají neznámé. Z pramenů, které má k dispozici Archiv bezpečnostních složek, vyplývá, že bezpečnostní orgány komunistického režimu se o žádné z nich dále nezajímaly.

Jan Hruška, který činnost „Vlčího údolí“ odhalil, absolvoval vojenskou základní službu, ukončil ji 23. říj-

na 1954 a byl přeložen do zálohy. Během vojny byl orgány Vojenské kontrarozvědky (VKR) hodnocen jako průměrný spolupracovník. Po návratu do civilu předal StB deset zpráv všeobecného charakteru. Po smrti svého otce začal trpět depresemi a propadat alkoholismu, jeho řídící orgán, nyní již doporučík František Klepáč, proto doporučil spolupráci s ním ukončit. K tomu došlo 30. března 1956.¹³

Po listopadu 1989 byly na základě zákona č. 119/1990 Sb. o mimosoudních rehabilitacích. Růžena Hrušková, Olga Janošcová a Helena Ženková, roz. Dostálová, soudně rehabilitovány. Stalo se tak na základě usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. listopadu 1990, sp. zn. 1 Rt 187/90.

Závěr

Výroba a rozšiřování letáků v době komunistického panství v Československu měly značný význam, neboť pomáhaly narušovat cenzuru a in-

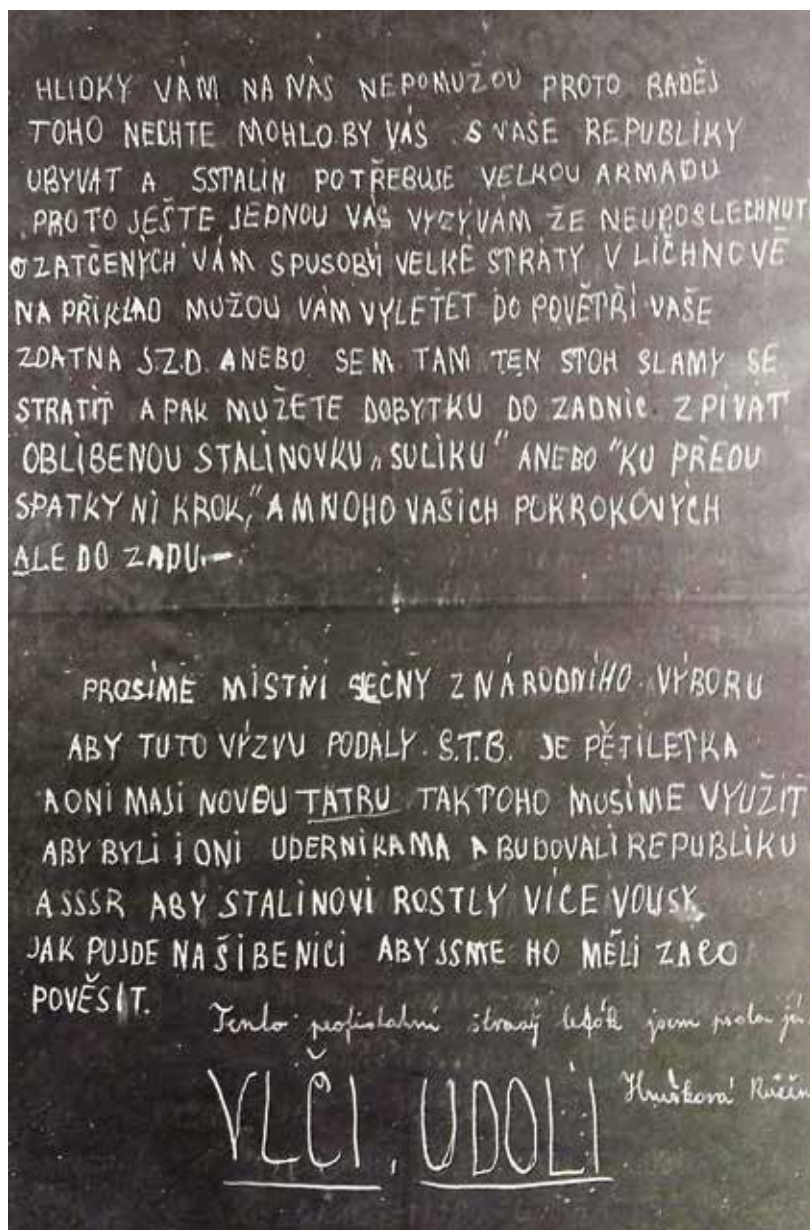
10 Film zachycuje také za použití autentických válečných záběrů průběh Slovenského národního povstání od léta do zimy 1944. Děj je soustředěn do malé slovenské vesnice, kde sleduje životní příběhy synů vdovy Svrčinové, kteří se přidávají k partyzánům.

11 ABS, f. OV-V, vyšetřovací spis a. č. V-293 OV, sv. č. 3, rozsudek Krajského soudu v Ostravě z 14. 1. 1953 sp. zn. Ts 1/52.

12 Tamtéž, sv. č. 2, protokol o výslechu Marie Vachalové z 24. 3. 1953.

13 Tamtéž, f. MV-TS, svazek a. č. 830065 MV, vyhodnocení informátora „Jaruš“ z 16. 1. 1956.

formovaly obyvatelstvo o existujícím protirežimním odporu. Na Krnovsku, regionu na pomezí Moravy a Slezska, byl stejně jako v ostatních oblastech ČSR zaznamenán po únoru 1948 výskyt těchto letáků. V tomto směru se dochovaly například poznatky o vyšetřování iniciovaném oznámením Josefa Mikety z Krnova, který v květnu 1949 nahlásil tamní stanici Sboru národní bezpečnosti, že obdržel dopisy se dvěma letáky „Občané republiky československé“ a „Připomínáme slova pana presidenta Dr. E. Beneše při podpisu vlády v únoru 1948“.¹⁴ Aktivitami odbojových skupin však Krnovsko obecně příliš zasaženo nebylo a v tomto směru lze autorskou produkci skupiny „Vlčí údolí“, mající zřetelný protikomunistický akcent, vnímat svým významem jako specifickou. Poměrně neobvyklý je tento případ i z genderového hlediska, a to absencí mužského elementu. Nutno dodat, že dvě ze zakladatelek „Vlčího údolí“, Růžena Hrušková a Olga Janošková, byly v době svých protirežimních aktivit vdané. Jejich manželé však vykonávali vojenskou prezenční službu a z dostupných archivních materiálů nevyplývá, že by se na činnosti svých partnerek jakkoliv podíleli, nebo o ní dokonce věděli. Není rovněž bez zajímavosti, že obec Lichnov se v průběhu padesátých let 20. století kromě „Vlčího údolí“ zapsala do historie protikomunistické rezistence ještě další událostí. V polovině roku 1956 stáli Ferdinand Fiala a Vojtěch Petr z Lichnova u zrodu odbojové skupiny „Mstitelé Milady Horákové“. Koncem tohoto roku se k nim připojil také Jan Vaněk, který byl později odsouzen za vraždu a další trestné činy k trestu smrti.¹⁵

Část jednoho z nejobsáhlejších letáků „Vlčího údolí“, vyzývající k „propuštění vězňů“ pod pohrůžkou „povstání proti komunistům“. Ani na tomto dokumentu nechybí písemné přiznání Růženy Hruškové. Foto: ABS

- 14 Případ vedl k trestnímu stíhání Jana Sykaly a Zikmunda Dobeše. Sykala byl rozsudkem Státního soudu, oddělení Brno, odsouzen 20. 9. 1949 k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání patnácti měsíců, který odvolací Nejvyšší soud 28. 2. 1950 zpřisnil na dobu dvou let. Dobešovi se podařilo z ČSR včas uprchnout a usadit se v Kanadě. ABS, f. OV-V, vyšetřovací spis a. č. V-2749 OV.
- 15 Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě z 29. 10. 1962 byli další čtyři členové skupiny odsouzeni k nepodmíněným trestům odnětí svobody v rozmezí šest až dvanáct let. Poprava Jana Vaňka proběhla 3. 7. 1963 ve věznicí Praha-Pankrác. Tamtéž, vyšetřovací spis a. č. V-1847 OV.